

Sobotní úvodník píšu v pátek. V sobotu jsem měla úterý. V neděli jsem měla taky úterý a ve středu jsem měla taky úterý. Ale teď je pátek. Pátek?! Jak se to stalo? Před chvílí jsme začali a už je konec. Každoroční pocit časové distorze. Nedokážu říct, jestli jsme tu dva dny, nebo měsíc. Víím jen, že mi tu zase bylo dobře. Ten pocit tvůrčí svobody a propojení. A specifický humor. Sounáležitost. Včera jsme s Petou zase vzpomínaly na zážitky a situace z minulých let. Je moc fajn, že se tu pomalu a jistě vynořuje nová generace těch, co přijdou poprvé, podruhé, podesáté. Tak jako kdysi my. Ale dnes je teprv pátek. Tak doufám, že ve chvíli, kdy si tohle čtete, víte, že to i letos stálo za to.

-kač-

CO JSME SI UVAŘILI, TO SI TAKÉ SNÍME — Sobota 24. srpna 2024

Třída P – 19 hodin – velký sál
Čacek a rajka, aneb ambiciozní slepice

Třída A – 20.00 – Hrádeček
Lev Rubinštejn: Melancholie

Třída V – cca 20.45 – velký sál
Ivan Vyrypajev: Opilí

Jak jsem se ocitla na Šumperku

Sedím ve vlaku. Jiném, než na který jsem si před 14 dny kupovala lístek – to jsem totiž ještě nemohla počítat s půldnem dovolené na odpoledne.

Co je však půl dne dovolené navíc v porovnání se zjištěním, že si nebudu moci vzít týdenní dovolenou v termínu, na který jsem se mentálně připravovala a těšila už od zimy – v květnu jsem nastoupila do nové práce a ve stejnou dobu měl už naplánovanou dovolenou jiný kolega. Ale já chci na týdenní divadelní dílnu! Už strašně dlouho jsem takhle nikde nebyla... takže kde jsem to ještě nebyla... Šumperk, vida! Šumperk? Takže Šumperk.

Přijala jsem s klidem, že jsme z pražského hlavního nádraží odjeli o něco později než ve 14:19 – možná mi tedy ujede navazující spoj v Zábřehu. Smířila jsem se s tím, že hláška “změna řazení vlaku” v tomto konkrétním případě znamená, že sedím v kupé, a k tomu bez wifi – i když nedokážu s jistotou říct, že jsem si v nějakém pomatení myslí takovouhle kombinaci nevolila dobrovolně.

Už jsem si v hlavě srovnala, že tenhle vlak sice jede přes nádraží Vršovice, ale to se stalo ještě před tím, než jsem do soupravy na Hlaváku nastoupila – protože vlaky na Ostravu přece jezdějí přes Libeň, bydlela jsem tam a koukala na ně přes 10 let, a tenhle jede dokonce až na Warszawa Wschodnia.

Vygooglila jsem si, že Šumperk není úplně malé město, a na mapě jsem našla nějaké supermarkety poblíž ubytování – takže když zjistím, že jsem něco zapoměla, nebude to problém.

Po cca hodině jízdy mi při mimovolném zírání do mobilního telefonu na druhou stranu dokumentu pro účastníky S.M.A.D. dojde, že to písmenko A před mým jménem znamená, že jsem byla zařazena do třídy A – tedy autorské představení podle básně. A nikoli P jako pohyb, což byla moje první volba – a já už 2 měsíce žiju v tom, že jedu na pohybovou dílnu: celý červenec jsem se snažila zlepšit svou fyzickou kondici, vykládám svým kamarádům a blízkým, jak se těším, že dostanu do těla, do zavazadla jsem si kromě převážně sportovního oblečení zabalila i pár míčků a žonglovací kužely, pořídila jsem si kontaktní čočky...

Ale čím jsem starší, tím víc se mi takovýchle kiksy stávají. A taky čím jsem starší, tím míň mě to vyvádí z míry, tím míň mě podobné situace vykořejí. Ještě než jsme dojeli do Zábřehu*, přenastavila jsem se dle situace a po prvním večeru, po prvním dni jsem si na pohybovou dílnu ani nevzpomněla. (Ať žije Lev Rubinštejn! Nebo tedy spíš, ať odpočívá v pokoji.)

* našťastí ne do Záhřebu

- Markéta N.

Jak se mi líbil můj první Šumperk...

„Mohlo by se ti to tam líbit,“ byla slova mé kamarádky, která se Šumperku několikrát zúčastnila a s radostí na něj vzpomíná.

Nikdy jsem vlastně na takovém setkání nebyl, ale řekl jsem si, že protentokrát bych mohl vyzkoušet něco nového.

Při vybírání třídy mě nejvíce oslovilo téma Poezie pod vedením Lukáše Riegera. Třída mě zaujala hlavně tématem Rubinštejnových básní, ve kterých se dají číst verše v různém pořadí.

Moje očekávání od této třídy bylo, že by mě to mohlo, jakožto člověka, který se snaží psát, obohatit ve znalostech pro moji tvorbu. Myslel jsem si, že se budeme zabývat čistě poezií, (což neříkám, že jsme nedělali) ale opravdu jsem nečekal, že na konci týdne budu hrát v představení. Já, člověk, který byl nejbližší jevišti, když seděl na inspicientské židli a mluvil potichu do mikrofonu (příčemž to potichu se stalo zdrojem problému) mám jít hrát na jeviště? Nikdo mi po příjezdu do Šumperku nerozuměl ani slovo. Artikulace byla špatná a hlasitost byla přeslechnutelná. Každý se mě musel přepřátvat, co jsem říkal a ještě k tomu nastražit pozorně obě uši, aby lépe slyšel. Vděčím Lukášovi, mému lektorovi (třída A), za to, že se mi snažil po celou dobu pomoci naučit se ovládat můj hlas. Nyní je tedy moje hlasitost hlasu na takové úrovni, že se lidé už aspoň nemusí přepřátvat na to, co jsem říkal, ale pořad musí mít obě uši v pozoru. To by se dalo považovat za úspěch. Nakonec jsem rád, že jsem nevěděl, do čeho jdu, a že mi kamarádka neřekla, že se jedná spíš o herecké dílny, protože bych se sem nejspíš nikdy nepřihlásil. A to bych potom přišel o hodně.

Za těch deset dní jsem tady poznal plno úžasných lidí a přijde mi, že na celém Šumperku je nejlepší právě to setkání všech talentovaných lidí, kteří si s sebou nesou svůj životní příběh, proč milují divadlo. Ať už jsme společně byli v divadle, na obědě nebo na pivě v hospodě, kde jsme pili do dvou do rána, a další den se z toho vzpamatovávali na večer, abychom mohli pokračovat v této desetidenní spirále, tak jsem byl vždycky ve skvělé společnosti, kterou jsem jinde než v Šumperku zatím nezažil. Některé večery byly natolik absurdní, až mně vlastně přišly fascinující. Šumperk není ani tolik o tom, co se nakonec vytvoří, ale je to o tom společném tvůrčím procesu, o posouvání vlastních hranic a mít radost z toho, že člověk se může na něčem podílet. Výsledné představení je spíš jen takové šťastné završení našeho snažení, ale zároveň smutné, že to tak rychle uteklo a další den se budeme muset spolu na celý rok rozloučit. Doufám, že se tady příští rok zase uvidíme a taky už uslyšíme.

- Tomáš K.

JAK JSME ZAČALI, ANEB TROCHA SUCHOPÁRNÉ HISTORIE

JAK JSEM... V ŠUMPERKU POTKALA DOBRÉ LIDI.

Je to tak. Dobrých lidí jsme tady potkali celou spoustu. Tak alespoň pár z nich:

Manžele **Alenka a Zdeněk Štěpánkovi** byli dobrými dušemi internátu řadu let a stali se pevnou součástí našich šumperských životů. Starali se o nás, opečovávali naši nezvednou bandu, sehnali, co bylo potřeba, všechno prožívali s námi. Potřebujete vyprat prádlo? Není problém. Něco zapůjčit z domácnosti? Také ne. Paní Štěpánková například ušila vlajku, když jí třída potřebovala. Panu Štěpánkovi nebylo vůbec zatěžko otvírat intr, když jsme se trousili až nad ránem, třeba i v desetiminutových intervalech. Propůjčil se i k natáčení filmu, a vůbec. Vždycky si vzpomenu na úsměv, se kterým nás první den vítali a na každoroční loučení s milou jistotou, že se za rok zase potkáme. Tak až na závěrečné prezentaci potkáte impozantního usměvavého muže v kšiltovce, je to určitě Zdeněk Štěpánek, který je nám každoročně věrný.

Manželé **Vařekovi** spravovali intr po nich – a mezi dobré duše je také řadíme. Sžili jsme se s nimi hned při prvním průseru sezóny: V knihovně stávala lampa, která místo jedné hlavy měla infrazářovku – což jsme nevěděli. A vesele jsme půlku noci svítily infrazářičem. Do záclon. S jasným výsledkem: opálená díra velikosti slunečníku. Pan Vařeka si mě zavolal – že se „něco“ stalo. Nohy mi změkly a čelo se opotilo. Chvilí jsme koukali mlčky na tuto novou výzdobu a běželo mi hlavou, kolik asi bude stát výměna dlouhých a širokých záclon. A pak se z páně Vařekových úst ozvalo: „Mno... když to tady ustříhnu a trochu míř se to nařasí... A nebudeme to nikomu říkat.“ Následovalo téměř nezmatelné mrknutí a moje zcela přiznané oddechnutí. A při nočním hlídání vyřezával z balzy roztodivné hračky a modely... A v jejich stopách pokračuje další bezva člověk, vždy usměvavá a ochotná paní **Martina Janků**.

Další dobrou duší, na kterou často vzpomínáme, je pan **Karel Vala**, který byl neuvěřitelně akční – např. jezdil na srazy esperantistů po celém světě. V divadle jsme ho zažili jako vrátného, nebo hasiče při doprovodných představeních. Byl vděčným divákem všech závěrečných prezentací a nevynechal snad ani jednu, vždy si bral službu na sobotu, aby viděl, co vzniklo za ten šumperský týden. Byl náš velký fanda a sehnal i nemožné, nebo poradil, na koho se obrátit ve městě či okolí. Rád fotil a točil některé naše aktivity na video a pravidelně přispíval do skupiny na facebooku – a hlavně: nezkazil žádnou legraci. Skvělými lidmi jsou i technici v divadle. Tedy hlavně **Tomáš Wurst** a **Mirek Weidinger**. Naše občas (velmi mírně řečeno) neobvyklé požadavky je nikdy nerozházely, slovo „nejde“ neznají a baví se vším, co děláme.

Přátelskou atmosféru v Divadle Šumperk vytváří všichni přítomní od vrátnice až do ředitelny k **Matěji Kašíkovi** (mimochodem bývalému frekvantantovi S.M.A.D.u). Nejinak je tomu i ve Střední zdravotnické škole, se kterou spolupracujeme už léta v přátelském duchu, a bude nám líto, že se s paní **Marií Březinovou** a paní ředitelkou **Zuzanou Gondovou** v příštím roce budeme loučit.

A tak by se dalo pokračovat. Někdo se objevil krátce, někdo zůstal déle. A my můžeme jen děkovat, že jsme se v naprosté většině potkávali jen s těmi dobrými a nejlepšími lidmi v Šumperku pod horou Praděd.

TROCHA SUCHOPÁRNÉ HISTORIE

První novodobý Šumperk stál účastníka celých 350 Kč (byl ale kratší). Předrevoluční dílna byla dokonce za stovku. Pak se cena zvedla na 600 Kč s tím, že stovka se posílala dopředu a zbytek se platil až na místě. Párkrát se k zaplacenému poplatku přidala ještě padesátka a za to bylo triko.

Nejčastějším lektorem se ukázal být **Patrik Lančarič** (15×), následován **Jozefem Krasulou** a **Michalem Hechtem** (13×), na třetím místě pak **Petr Nůsek** (12×). Celkem se zde doposud ve 141 dílnách vystřídalo 49 lektorů a ko-lektorů. Počty účastníků (včetně vícenásobných účastí) jsou jen přesným součtem nepřesných čísel – a to dělá 1640!

STŘÍPKY ZE ŽIVOTA (historických) LEKTORŮ

Redakce: Jak jsi se vyspal, jaká byla noc?

Michal Hecht: Okamžitě jsem usnul, okamžitě jsem spal a okamžitě jsem se vzbudil.

Patrik Lančarič: Vůbec nemám pocit, že tu jsou noví lidé.

Václav Klemens: Raději Šumperk nikdy nepoznat, než ho opouštět.

Pavel Khek: Člověk může hercům v profesionálním divadle od plíc říct: „Hele, když se to dá stihnout za osm dní, proč vám to trvá osm týdnů – tak nekafrejte a makejte!“

SMÄDNÁ OSMISMĚRKA

Podle toho, která 3 slova uvidíš jako první, zjistíš, ve které dílně jsi měl/a být.

L	D	R	A	M	A	P	O	H	Y	B	B
Á	A	S	U	S	S	O	H	Y	B	S	O
S	A	Š	U	M	P	E	R	K	L	M	L
K	K	Á	V	A	A	Z	A	A	B	Í	E
A	O	E	U	D	R	I	N	T	R	CH	S
O	T	P	I	V	O	E	C	I	R	K	T
K	A	K	D	I	V	A	D	L	O	T	Y

Pokud vám vyšlo:

POEZIE, KÁVA, SMÍCH
měli byste být v dílně A.

DRAMA, PIVO, LÁSKA
měli byste být v dílně V.

POHYB, CIRK, BOLEST
měli byste být v dílně P.

ŠUMPERK, INTR, DIVADLO,
SMAD jste správní frekvenciant
celého S.M.A.D.

A v případě, že vám vyšly různé jiné kombinace, jste tu také správně. 😊

Odkazy na videovzpomínky či přímo videozáběry od Vendulky, od vedení i od dalších autorů najdete **na facebooku** (ať už ho máte, nebo nemáte rádi) ve skupině „S.M.A.D.“ Nikdy tam nebude všechno, ale bude doplňováno (doufám, že i vámi) dle možností. A pozor, Pocty bohům tam už jsou! Dokonce dvakrát!

Letošní zpravodaj pro vás připravili a psali:

Petra Halbichová
Veronika Raubicová
Veronika Maxová
Vendulka Melišková
Kateřina Crhová
Markéta Nováková
Tomáš Kubín
a Karel Tomas, technická spolupráce Alena Crhová.